

Licht aan de horizon

Als klein kind was mijn zoon Stefan regelmatig ziek. Hij had veel aandacht nodig. Die vraag om aandacht is altijd gebleven.

Hij was een vrolijk kind en kon op school goed meekomen. Tot in de vierde klas havo. Hier kreeg hij contacten die hem beïnvloedden in negatieve zin. Stefan was toen een fervent judoka. Maar hij stopte met de sport en zijn interesse kreeg een andere richting. Aan zijn zogenaamde vrienden wilde hij zich optrekken. Hij begon te roken en te blowen en verwaarloosde zijn schoolwerk. Dat jaar moest over. De foute vrienden waren er niet meer, maar het blowen bleef. Hij gleed langzaam af. Het schooljaar maakte hij af, weer zonder resultaat. Dan maar werken. Intussen had hij nieuwe contacten met een ander slag mensen. Daar bleef het helaas niet bij blowen, zodat hij steeds meer geld nodig had.

Thuis botste het aan alle kanten. Gelukkig kon hij bij zijn tante wonen. Maar ook daar waren regels. Hij wilde zijn eigen regels bepalen en vond een woning. Inmiddels bestond zijn inkomen uit een uitkering. Zijn gedrag werd met de maand vreemder. Toen hij een jaar of 26 was barstte de bom. Stefan bleek psychoses te hebben.

Dat was in 2002. Wij zijn een samengesteld gezin. Mijn man en ik hebben allebei kinderen en uit de ellende iets opgebouwd met vruchtbare jaren. In 2003 begon het af te brokkelen. Weg was de fijne tijd. Ons gezin kwam in zwaar weer en zou nooit meer hetzelfde worden. Met de oudste ging het goed, die ging de deur uit en studeerde cum laude af. Stefan kreeg de diagnose paranoïde schizofrenie. De jongste kreeg de diagnose kanker en overleed twee maanden later op 23-jarige leeftijd. Een zware slag, voor ons en ook voor Stefan. Als klap op de vuurpijl kreeg mijn man forse hartproblemen.

Einde verhaal

Stefan werd opgenomen en aanvankelijk leek het of er verbetering was. Valse hoop, eenmaal thuis gleed hij weer af. Na een tijdje volgde weer een opname. Dit ging zo een paar keer en de situatie verslechterde. In 2010 ging het helemaal mis. Stefan was volkomen de weg kwijt en werd verplicht opgenomen op een gesloten afdeling. Ook toen weer de schijnbare verbetering. Naar huis, verslechtering en weer een dwangopname. Zijn drugs- en alcoholgebruik namen toe en hij kwam in aanraking met politie en justitie.

De ellende was compleet maar nog niet ten einde. Huisraad over het balkon, overlast, diefstal, vernieling, bedreiging en

wat al niet meer. De schulden liepen op. Dealers zochten hem. De verhuurder wilde hem uit huis zetten. Het incassobureau draaide hem de nek om. De schuld was opgelopen tot 18.000 euro. Zijn huis was vervuild, hijzelf een lopend wrak dat niets meer wist van het leven. Kliniek in, kliniek uit.

De onmacht die wij als ouders voelden is onmetelijk. Na de zoveelste opname met als eindconclusie 'uitbehandeld' hadden wij het helemaal gehad. Met de ggz, met de instellingen in Rotterdam, met justitie en politie, met de hulpverlening. Hij mocht wéér naar huis. Wij wisten dat dit einde verhaal zou zijn.

Enige kans

Door de jaren heen leerden wij andere familieleden kennen. Via Ypsilon, voor ons de rode draad en een grote steun. Er werd Stefan een kans geboden bij Zeeuwse Gronden in Zeeland. Het was zijn enige keus.

Het geluk lachte ons toe, want Stefan besloot het erop te wagen. Het heeft hem geen windeieren gelegd. Hij heeft een jaar in een 24-uurs beschermde locatie gewoond en daarna in een met 12-uurs bescherming. Hij heeft nu een eigen appartement.

We zijn twee jaar verder. Stefan gebruikt geen drugs en alcohol meer, werkt vier halve dagen in de dagbesteding, is met hulp van advocaat, bewindvoerder en ons, zo goed als schuldevrij.

En wij... Na 18 jaar zien we weer een lichtpuntje aan de horizon. De pijn en het verdriet gaan nooit over, maar wij berusten in wat er geweest is, waarderen de dingen die goed gaan. De verloren jaren kun je toch niet inhalen, de toekomst is belangrijker.

Paula van der Winden

Stefan met een medebewoonster op een locatie van Zeeuwse Gronden